

PROU!

Aquests darrers anys estem vivint una nova embranzida contra qualsevol intent de normalització de la llengua catalana en els territoris en què és pròpia.

Al País Valencià, s'ha dut als tribunals qualsevol normativa que apuntés a l'objectiu de normalització i de protecció del valencià, per molt tímid que fora: el decret de plurilingüisme va ser derogat en 2017 per una sentència del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana; el Decret d'Usos Lingüístics i la normativa per la qual es crea l'Oficina de Drets Lingüístics també han vist mutilats part del seu articulat per demandes de partits i sindicats contraris al valencià. En canvi, aquests partits i sindicats resten callats quan la ciutadania denuncia vulneracions dels drets lingüístics dels valencianoparlants.

A la Catalunya Nord, on el català no té la consideració de llengua oficial, l'Ajuntament de Perpinyà, governat per l'extrema dreta, va intentar, recentment, boicotejar la creació d'un Liceu per part de la Bressola, per donar continuïtat a l'alumnat que inicia la seva escolarització en català a les seves escoles de primària.

Al Principat, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va dictar una sentència perquè una escola impartís en castellà el 25% del currículum, ratificada posteriorment pel Tribunal Suprem i ara ja ferma, trencant-se així amb el consens ciutadà majoritari a favor del sistema d'immersió lingüística i d'escola en català.

A les Illes Balears també s'està judicialitzant el sistema educatiu pel que fa a l'ús vehicular del català a les aules per col·lectius espanyolistes, per intentar minimitzar al màxim l'ús de la llengua pròpia a l'ensenyament.

A la ciutat de l'Alguer no s'estan aprofitant les tímides regulacions legals que beneficien l'alguerès per introduir-lo de forma sistemàtica a l'ensenyament, en el sector audiovisual o en altres àmbits.

A la Franja del Ponent l'Estatut d'Autonomia només reconeix les «llengües i modalitats lingüístiques» de l'Aragó, sense anomenar-les ni atorgar caràcter oficial a cap llengua que no sigui el castellà, cosa que ha afectat l'autoestima dels parlants alhora que ha favorit els sectors contraris a reconèixer la unitat del català. A la Franja, on s'està perdent la transmissió lingüística entre pares i fills i el català és assignatura optativa a l'ensenyament, la nostra llengua es troba en greu perill de substitució lingüística.

Al Carxe, territori catalanoparlant a la Regió de Múrcia, no hi ha cap interès per part d'aquesta administració de potenciar el valencià que gaudeix de bona salut entre la seva població. Més bé al contrari, ha hagut de ser l'administració valenciana la que oferís ajudes per potenciar la llengua que usa la majoria de la població.

D'altra banda, el govern de l'estat Espanyol no es queda curt a l'hora de limitar també la normalització i la projecció del català, i de la resta de llengües que no siguin el castellà. Així, per posar un exemple, en la proposta de llei de l'audiovisual es reserva

una proporció irrisòria per a les llengües pròpies, de la qual les grans plataformes digitals estan, a més, exemptes d'aplicar. Pitjor és encara als estat Francès i Italià.

Per la seua banda, les institucions del Principat d'Andorra es mostren incomprensiblement tímides a l'hora de garantir la plena normalitat de la llengua en el que és l'únic territori catalanòfon independent.

És evident, doncs, que hi ha una estratègia política i judicial de marginació de la nostra llengua a tot el territori de parla catalana, davant la qual diem....

Prou!

Cal que assumim, amb totes les conseqüències, que tenim el dret, inalienable i innegociable, a viure plenament en català en qualsevol indret del domini lingüístic de la nostra llengua.

Cal que entenguem que la llengua es troba lligada a la nostra identitat, i que, quan s'ataca la llengua, s'acata el nostre poble. El català viu en nosaltres, i quan es menysprea la llengua és a nosaltres que es diu que no som prou bons.

Cal que ens recobrem en la nostra unitat: les Illes, el nord i el sud Principat, el País Valencià, la Franja de Ponent, Andorra i l'Alguer construïm una comunitat lingüística on els parlants ens necessitem els uns als altres, sense fragmentacions afeblidores que ens empetiteixin i entrebanquin els esforços de restitució, normalitat i justícia lingüístiques.

Cal que es reconegui a la llengua catalana, en el seu domini lingüístic històric, el mateix estatut que les llengües castellana, francesa i italiana tenen en els seus respectius, i que es reconegui als catalanoparlants, allí on el català és la llengua pròpia, els mateixos drets lingüístics que es reconeixen als castellanoparlants, als francòfons i als italianòfons en les comunitats on la llengua pròpia és el castellà, el francès o l'italià.

Cal que el futur de la llengua catalana deixi d'estar en mans d'institucions externes a la comunitat lingüística, integrades per individus que no la parlen.

Cal que les comunitats de llengua catalana disposin d'una escola i un ensenyament superior en llengua catalana equivalents a l'escola i l'ensenyament superior en llengua castellana, francesa i italiana dels quals disposen, respectivament, les comunitats on la llengua pròpia és el castellà, el francès i l'italià.

Cal desenvolupar construir un espai comunicatiu comú i una indústria audiovisual pròpia i en la llengua pròpia. Cal que les indústries audiovisuals que aspirin a explotar el mercat dels països de llengua catalana ho facin a partir d'aquesta llengua.

Cal que disposem de les eines legals i materials necessàries per poder integrar en la nostra comunitat lingüística les persones que venen a viure entre nosaltres.

I per això:

Cridem els nostres conciutadans catalanoparlants (als presents, però igualment als acabats d'incorporar, i als qui aspiren a fer-ho en futur) a viure i treballar plenament en català, i a exercir els seus drets lingüístics arreu del territori: a les Illes, al nord i al sud Principat, al País Valencià, a la Franja de Ponent, a Andorra i a l'Alguer. Els parlants condicionats no són persones lliures. Hem d'assumir que el principal vector de restitució de la justícia lingüística i de normalització som nosaltres mateixos. Cridem a no amagar mai la llengua i cridem, alhora que ens comprometem, a respondre a qualsevol agressió, en qualsevol lloc, com si ens haguessin agredit a tots, perquè en realitat ho hauran fet.

Cridem a les institucions dels nostres països (autonòmiques, locals, departamentals, i estatals en el cas andorrà) que es comprometin de manera inequívoca amb la plena restitució i normalització de la llengua catalana, que la tinguin en compte en totes les seues polítiques, que treballin concertadament, posant en conjunt coneixements, experiència i recursos, que condicionin el suport i la col·laboració amb les institucions estatals al respecte i la defensa de la llengua, i que, quan s'escaigui, plantin cara a les decisions que contra nosaltres es prenguin en nom de la supremacia de les llengües que ens han estat imposades. No menyspreem cap llengua, i no admetem que es menyspreï, es menystingui i es limiti la nostra.

Cridem a fiscalitzar les iniciatives i les accions de les nostres institucions, i, si s'escau, a retirar-los el nostre suport, si no es mostren a l'alçada a l'hora de defensar els drets de la comunitat catalanoparlant.

Cridem a desobeir quan calgui, perquè la desobediència és una eina legítima d'autodefensa contra l'opressió, i ens comprometem a no deixar mai tot sols aquells que amb la seua actitud defensin els drets de tots.

Finalment, les entitats sotasignants, enllaçades per la llengua, cridem la resta de les entitats del país a adherir-se a fer-se seu aquest manifest i a signar-lo, alhora que emplacem tota la ciutadania a sortir a carrer el vinent 2 d'abril, data en què es commemora la primera prohibició oficial de l'ús públic de la llengua catalana, per part de Lluís XIV de França, en els ciutats en què es convocaran manifestacions i concentracions.

Cal que ens mirem els uns altres i que veiem que som molts, que som un poble que es vol viu i vital, i que ho vegin des de fora, perquè sàpiguen que no ens donem, que volem deixar viure i que no estem disposats a permetre que no ens deixin fer el mateix. Cal que assumim la nostra responsabilitat, i que no la deixem fins que no siguem tractats amb igualtat, perquè tots som iguals i no n'hi ha que siguin més iguals que els altres.